

- Така ли? - очудва се пронично тя.
Леката възбуда от танца е преминала.
Лицето ѝ добива отново мрачния си вид.

- Ще ставаме ли? - пита тя.

Вимби безразлично повдига рамене.

Двамата се изправят.

X

В колата, Борис напрегнато чака.

От ресторанта излиза шумна компания.

След малко на входа се появяват фигурите на Ирина и
Вимби.

Борис бавно подкарва колата след тях.

X

Фигурите на двамата вървят по тъмна улица...

Завиват и продължават по друга.

Прекосяват трета...

Най-сетне спират пред входа на една стара кооперация.

- Ще излезем ли пак? - пита Вимби.

- Ще видим... Лека нощ!

Ирина води ключ и се мъчи да отвори вратата.

Вимби потъва в ноца.

Със силен удар на спирачките връхлита кола.

- Ирина!

- Борисе!

Той слиза от колата и приближава до нея.

- Ела!

- Къде?

- Все едно... Може и в къщи!

- Ти не си на себе си!...

Познатият глас, тъжните очи парализират мисълта,

подчиняват волята на Ирина и тя машинално влиза в колата.